

Onko Manamansalon vanhan kirkonkellon uppoamispaikka Oulujärvestä löytynyt?

SEURAKUNNAN KIRKKOHERRA YRITTÄÄ TEHDÄ TARUSTA TOTISINTA TOTTA!

Perimätieto kertoo: 1500-luvulla ryöstivät vainolaiset taas kerran Manamansalon saarella sijainneen kirkon ja pappilan, polttivat ne ja tappoivat papin. Kirkonkellon veivät he mukanaan sijoittaen sen veneeseen. Kun rapparit olivat edenneet jonkin matkaa rannasta, alkoi kirkonkello veneen heilahdellessa kumahdella, jolloin taikauskoisille miehille tulitää käteen. He suistivat pahaenteisen kellon veneen laidan yli ja siihen se painui, vain vähäisen matkan päähän kirkkorannasta ja siellä se on maannut vuosisadat...

Tämä tarina kantautui luonnollisesti myös kirkkoherra Arvi Merikallion korviin hänen vuonna 1938 ryhtyessä Paltaamon seurakunnan kirkkoherraksi. Kurkirkkoherramme on kotiseutuasioita harastava kiinnostasi tarina häntä tavallista

(Jatkuu 4:llä siv.)

(Jatk. 1:ltä siv.)

enemmän, mutta häntä kiusasi se, ettei tietämän mukaan kukaan tosissaan ollut yrittänyt ottaa selvää perimätiedon todellisuuspohjasta. Ollessaan eräässä seurakunnallisessa tilaisuudessa, tiedusteli hän sen johdosta läsnäoleilta tiesikö kukaan mitään asiallista hukkuneesta kirkonkellosta. Silloin astui esiin eräs ikämies, joka tiesi kertoa, että hän ollessaan ukkina kanssa kerran kokeilemassa nuotanvetopaikkaa muinaisen kirkkorannan edustalla, joutui toteamaan, että siellä pohjassa oli jokin kova ja pyöreä esine. Heidän kokeillessaan "upilla" pohjan tasaisuutta oli "uppi" käynyt johonkin kovaan esineeseen ja kun sen reunoja oli harattu, oli "uppi" joka kerta solahtanut suppilomaisen esineen keskustaan. Miehet olivat tällöin arvelleet löytäneensä tarujen kellon. Keskusteltuaan vielä yksityiskohtaisesti isännän kanssa oli kirkkoherra ottanut asian esille kirkkoneuvostossa, joka innostuikin asiaan sen verran, että määräsi erään jäsenensä kirkkoherran toveriksi. Yhdessä mainitun "löytäjän" kanssa nämä kaksi sonnustautuivat Manamansalon kirkkorantaan ja oppaan osviittojen mukaan ryhdyttiin kirkkoherran erikoisekseen varmistamaan uppoamispaikkaa. Se saatiinkin selvälle ja merkittiin maamerkein. Seuraa-

valla kerralla oli miehillä asenaan 7 metriä pitkä seiväs, jonka päässä oli pitkä jäykkä piikki ja tällöin todettiin, että mainitulla paikalla pohjassa, joka muuten on tasainen, aluksi hiekkainen, ulompana liejuinen, on kova ja selvästi pyöreä esine. Aalokko häiritsti kyllä jonkin verran tutkimusta ja vettä on paikalla kaksi ja puoli metriä.

"Löytö" on herättänyt paikkakunnalla ja yleensä Kainuussa vilkasta mielenkiintoa, mutta olisi nyt vain toivottavaa, että tämä mielenkiinto Oulua myöten saisi käytännöllisempiä ilmenemismuotoja, jotta päästäisiin todella ottamaan selvää siitä onko tarinassa totta. Ihmeelliseltä kaikki tuntuu, mutta ihmeellisempiäkin on sattunut...

Tuntuisi siltä, että asia voisi kiinnostaa esimerkiksi täkäläistä maakuntaliittoa, museomiehiä jne!

Manamansaloon, joka on iso saari Oulujärvestä, rakennettiin 1550-luvulla silloisen Oulujärven emäseurakunnan kirkko, jossa pappi ensimmäisen kerran saarnasi 1559. Myös pappila rakennettiin saareen, jonne myös hautausmaa perustettiin. Vaikka saarella olikin muutamia taloja, tuntee sen valitseminen laajan rannikolle päin Limingan seurakunnan rajoihin ulottuvan seurakunnan kirkonpaikaksi oudolta, mutta ehkäpä silloin pelättävissä olevat vainoretket vaikuttivat asiaan! Nykyisin kasvaa kirkon paikalla sankka metsä, mutta Säräisniemellä, johonka se nykyisin seurakunnallisesti kuuluu, on siellä sivuhautausmaansa.

Kirkkoherra Merikallion mielestä olisi paikallaan, että kirkonkello, jos se löydetään, pystytettäisiin jonkinlaiseen katokseen vanhan kirkon paikalle muinaisen kirkon ja seurakunnan muistomerkinä, mainitsi lopuksi haastateltavamme, jonka sattumalta yhytimme hänen Oulun pikavierailunsa aikana.

Toivotamme, että asiaan todella kiinnitetäisiin huomiota, kun kysymys on koko Kainuuta kiinnostavasta historiallisesta muistomerkistä.